

Женидба Душанова

Кад се жени Српски цар Стјепане,
На далеко запроси ђевојку,
У Леђану граду Латинскоме,
у Латинског краља Мијаила,
По имену Роксанду ђевојку;
Цар је проси, а краљ му је даје.
Цар испроси по књигам' ђевојку,
Пак дозива Тодора везира:
"Слуго моја, Тодоре везире!
"Да ми идеш бијелу Леђану
"Моме тасту краљу Мијаилу,
"Да ми с њиме свадбу уговориш,
"Када ћемо поћи по ђевојку,
"Колико ли повести сватова;
"Да ми видиш Роксанду ђевојку,
"Може л' бити за цара царица,
"Може л' бити свој земљи госпођа;
"Да је видиш, и да прстенујеш."
Вели њему Тодоре везире:
"Хоћу, царе, драги господаре."
Пак с' опреми, оде у Латине.
Када дође бијелу Леђану,
Лијепо га краљу дочекао;
Вино пише неђељицу дана;
Тада рече Тодоре везире:
"Пријатељу, Мијаило краљу!
"Није мене царе оправдио,
"Да ја пијем по Леђану вино,
"Већ да с тобом свадбу уговорим,
"Кад ће царе доћи по ђевојку;
"У које ли доба од године,
"Колико л' ће повести сватова;
"И да видим Роксанду ђевојку,
"Да је видим, и да је прстенујем."
Тада рече Мијаило краљу:
"Пријатељу, Тодоре везире!
"Што ме царе за сватове пита,
"Нека купи, колико му драго;
"Него ћеш ми цара поздравити,
"Нек не води своја два сестрића,
"Два сестрића, два Воиновића,
"Вукашина и с њим Петрашина;
"У пићу су тешке пијанице,
"А у кавзи љуте кавгације;
"Опиће се, заметнуће кавгу,
"Пак је тешко цевап дати кавзи
"У нашем бијелу Леђану.

"А ђевојку сада ћеш виђети,
"И прстен јој дати по закону."
А када је тавна ноћца дошла,
Не доносе воштане свијеће,
Већ по мраку изводе ђевојку;
Кад то виђе Тодоре везире,
Он извади од злата прстење;
Са бисером и драгим камењем,
Разасја се соба од камења,
Така му се учини ђевојка,
Да је љепша од бијеле виле;
Прстенова Роксанду ђевојку;
И даде јој хиљаду дуката,
И ђевојку браћа одведоше.
Кад у јутру јутро освануло,
Опреми се Тодоре везире,
Пак отиде бијелу Призрену.
Када дође бијелу Призрену,
Пита њега Српски цар Стјепане:
"Слуго моја, Тодоре везире!
"Виђе ли ми Роксанду ђевојку?
"Виђе ли је, и прстенова ли?
"Што говори краљу Мијаило?"
Тодор њему све по реду каже:
"Виђех царе, и прстеновах је:
"Да каква је Роксанда ђевојка
"Онакве у Србина нема.
"Добро збори краљу Мијаило
"По ђевојку, када тебе драго,
"Свате купи, колико ти драго;
"Само те је краљу поздравдио,
"Да не водиш два сестрића твоја,
"Два сестрића, два Воиновића;
"У пићу су тешке пијанице,
"А у кавзи љуте кавгације,
"Опиће се, заметнуће кавгу,
"Пак је тешко цевап дати кавзи;
"У Леђану граду Латинскоме."
Кад то зачу Српски цар Стјепане,
Удари се руком по кољену;
"Јао мене до Бога милога!
"Дотле ли се зулум огласио;
"Од сестрића од Воиновића!
"А тако ми моје вјере тврде!
"Докле мене то весеље прође,
"Обојицу хоћу објесити
"О вратима града Вучитрна,
"По свијету да ме не срамоте."
Стаде царе купити сватове,
Скупи свата дванаест хиљада,

Пак подиже низ Косово равно,
Кад су били испод Вучитрна,
Гледала их два Воиновића,
Међу собом млади говорили:
"Што л' се ујак на нас расрдио,
"Те нас не шће звати у сватове?
"Нетко нас је њему опаднуо,
"С њега жива месо отпадало!
"Цар отиде у земљу Латинску,
"А јунака са собом не има
"Ни једнога од рода својега,
"Који би му био у невољи,
"Ако би му било за невољу;
"Латини су старе варалице,
"Ујака ће нашег погубити,
А незвани ићи не смијемо."
Вели њима остарела мајка:
"Ђецо моја, два Воиновића!
"Ви имате брата у планини
"Код оваца, Милош-чобанина,
"Најмлађи је, а најбољи јунак,
"А за њега царе и не знаде;
"Пошаљте му лист књиге бијеле,
"Нека дође граду Вучитрну,
"Не пиш'те му, што је и како је,
"Већ пиштите: "Мајка је на смрти,
"Па те зове, да те благосови,
"Да на тебе клетва не остане;
"Него брже ходи б'јелу двору,
"Не би л' живу застануо мајку".
То су браћа мајку послушала,
Брже пишу књигу п окољену,
Те је шаљу у Шару планину,
Своме брату Милош-чобанину:
"Ој Милошу, наш рођени брате!
"Брже да си граду Вучитрну,
"Стара нам је мајка на умору,
"Пак те зове, да те благосови,
"Да на тебе клетва не не остане."
Када Милош ситну књигу прими,
Књигу гледа, а сузе прољева.
Пита њега тридесет чобана:
"О Милошу, наша поглавице!
"И до сад су књиге долазиле,
"Ал' се нису са сузам' училе;

"Откуд књига? ако Бога знадеш!"
Скочи Милош на ноге лагане,
Па говори својим чобанима:
"Ој чобани, моја браћо драга!
"Ова књига јест од двора мога:
"Стара ми је на умору мајка,
"Пак ме зове, да ме благослови,
"Да на мене клетва не остане;
"Ви чувајте по планини овце,
"Док ја одем и натраг се вратим."
Оде Милош граду Вучитрну,
Кад је био близу б'јела двора,
Два су брата пред њег' ишетала,
А за њима остарјела мајка;
Вели њима Милош чобанине:
"За што, браћо, ако Бога знате!
"Без невоље јер градит' невољу?"
Веле њему по два мила брата:
"Ходи, брате, има и невоље."
У б'јела се лица изљубише,
Милош мајку у бијелу руку.
Стадоше му редом казивати,
Како царе оде по ђевојку
На далеко у земљу Латинску,
А не зове својијех сестрића:
"Већ, Милошу, наш рођени брате!
"Хоћеш, брате, незван за ујаком;
"У сватове поћи назорице?
"Ако њему буде до невоље,
"Да се њему у невољи нађеш;
"Ако ли му не буде невоље,
"Можеш доћи, да се не казујеш.
То је Милош једва дочекао:
"Хоћу, богме, моја браћо драга!
"Кад ујаку не ћу, да коме ћу?"
Тад' га браћа опрема' стадоше:
Оде Петар опрема' кулаша,
А Вукашин опрема Милоша:
На њег' меће танану кошуљу,
До појаса од чистога злата,
Од појаса од бијеле свиле;
По кошуљи три танке ђечерме,
Пак доламу са тридесет путаца,
По долами токе саковане,
Златне токе од четири оке;
А на ноге ковче и чакшире:
А сврх свега Бугар-кабаницу,
И на главу Бугарску шубару:
Начини се црни Бугарине,
Ни браћа га познати не могу;

Дадоше му копље убојито
И мач зелен старога Воина;
Петрашин му изведе кулаша
Међедином свега опшивена,
Да кулаша царе не познаде.
Л'јепо су га браћа сјетовала:
"Кад, Милошу, достигнеш сватове,
"Питаће те, тко си, и откуда си:
"Ти се кажи земље Каравлашке:
"Служио сам бега Радул-бега,
"Не шће мене службу да исплати,
"Пак ја пођох у свијет бијели,
"Да ђегођи боље службе тражим;
Пак сам чуо за свате царева,
"И прист'о сам незван за сватови
"Рад' комада љеба бијелога
"И рад' чаше црвенога вина.
Чувај добро дизген од кулаша,
"Јер се кулаш јесте научио
"Путовати с коњма царевијем."
Тада Милош окрену кулаша,
Пак за царем оде у сватове.
На Загорју сустиже сватове.
Питају га кићени сватови:
"Откуда идеш, млађано Бугарче?"
Милош им се из далека каже,
К'о што су га браћа научила,
Лијепо га свати дочекаше:
"Добро дош'о, млађани Бугарче!
"Нек је један више у дружини."
Кад су били путем путујући:
Злу науку Милош научио;
Код оваца у Шари планини,
Поспавати свагда око подне;
Он задрема на коњу кулашу;
Како дизген ослаби кулашу,
Диге главу, оде кроз сватове,
Обаљује коње и јунаке,
Докле дође коњма царевијем,
Како дође, с њима у ред стаде.
Лале шћаху бити Бугарина,
Ал' не даде Српски цар Стјепане:
"Не удрите млађано Бугарче,
"Бугарче се спават' научило
"По планини овце чувајући;
"Не удрите, већ га пробудите."
Буде њега лале и војводе:

"Устан' море, млађано Бугарче!
"Бог ти стару не убио мајку,
"Која те је такога родила!"
Кад се прену Милош Воиновић,
Те сагледа цару очи чарне,
Кулаш иде с коњма царевијем,
Он покупи дизгене кулашу,
Па ишћера њега из сватова,
Удара га оштром бакрачлијом,
По три копља у пријеко скаче,
По четири небу у висине,
У напредак ни броја се не зна;
Из уста му живи огањ сипа,
А из носа модар пламен суче.
Стаде свата дванаест хиљада,
Те гледају коња у Бугара,
Коња гледе, а сами се чуде:
"Боже мили! чуда великога!
"Добра коња, а лоша јунака";
"Још такога ни виђели нисмо,
"Један бјеше у зета царева,
"И сада је, у Воиновића."
Гледале га још три шићарције:
Једно јесте Ђаковица Вуче,
А друго је Нестопољче Јанко,
А треће је момче Пријепољче;
Гледали га, пак су говорили:
"Добра коња младог Бугарина;
"Та нема га ни у цара нашег;
"Хајде мал ода изостанемо,
"Не би ли га како измамили."
Кад су били до Клисуре близу,
Изосташе до три шићарције,
Па говоре Милош-чобанину:
"Чујеш море, млађано Бугарче!
"Хоћеш дати коња на размјену?
"Даћемо ти коња још бољега,
"И још приде стотину дуката,
"И сувише рало и волове,
"Пак ти ори, те се љебом рани."
Вели њима Милош Воиновић:
"Прођ'те ме се, до три шићарције!
"Бољег коња од овог не тражим,
"Ни овога умирит' не могу;
"Што ће мене стотина дуката?
"На кантар их мјерити не знадем,
"А бројем их бројити не ум'јем;
"Што ће мене рало и волови?;
"Мене није ни отац орао,
"Пак је мене љебом одранио."

Тад' говоре до три шићарције:
"Чујеш море, млађано Бугарче,
"Ако не даш коња на размјену,
"Ми ћемо га на силу отети."
Ал' говори Милош Воиновић:
"Сила отме земљу и градове,
"Камо л' мене коња оте' не ће!
"Волим дати коња на размјену;
"Јер не могу пјешке путовати."
Па устави својега кулаша,
Пружи руку испод међедине,
Они мисле, бакрачлију скида,
Ал' он скида златна шестоперца,
Те удари Ђаковицу Вука,
Колико га лако ударио,
Три пута се Вуче праметнуо;
Вели њему Милош Воиновић:
"Толики ти родили гроздови;
"У питомој твојој Ђаковици!"
Побјеже му Нестополче Јанко,
Стиже њега Милош на кулашу,
Удари га међу плећи живе,
Четири се пута праметнуо:
"Држ' се добро Нестополче Јанко!
"Толике ти јабуке родиле
"У питому Нестпољу твоме!"
Бјежи јадно момче Пријепољче,
Достиже га Милош на кулашу,
Те и њега куцну шестоперцем,
Седам се је пута праметнуло:
"Држ' се добро, момче Пријепољче!
"Па кад дођеш Пријепољу твоме,
"Повали се међу ђевојкама,
"Ће с' отео коња од Бугара."
Па окрену коња за сватови.
Как дођоше бијелу Леђану,
Разапеше по пољу шаторе,
Зоб изиђе коњма царевијем,
Нема ништа коњу Милошеву.
Кад то виђе Милош Воиновић,
Узе торбу на лијеву руку
Од зобнице једне те до друге,
Док је своју пуну напунио.
Па он оде тражит' механцију:
"Механција! дај да пијем вина."
Механција њему одговара:
"Ид' одатле, црни Бугарине!

"Да с' донијо Бугарску копању,
"Ако бих ти и усую вина;
"За те нису чаше позлаћене."
Погледа га Милош попријеко,
Удари га руком уз образе,
Колико га лако ударио,
Три му зуба у грло сасуо;
Моли му се млади механција:
"Не удри ме више, Бугарине!
"Биће тебе вина изобила,
"Ако цару не ће ни достати."
Милош више не шће ни искати,
Већ сам узео, пак се напи вина.
Док се Милош мало поначини,
У том свану и ограну сунце.
Ал' повика са града Латинче:
"Ој чујеш ли, Српски цар-Стјепане!
"Ето доље под градом Леђином
"Изиш'о је краљев заточнице,
"Зове тебе на мејдан јуначки,
"Ваља ићи мејдан дијелити,
"Или не ћеш одавде изићи,
"Ни извести свата ни једнога,
"А камо ли Роксанду ђевојку!"
Кад то зачу Српски цар Стјепане,
Он телала пусти у сватове,
Телал виче и тамо и амо:
"Није л' мајка родила јунака
"И у свате цару опремила,
"Да за цара на мејдан изиђе?
"Честита би њега учинио."
Ал' се нитко наћи не могаше:
Цар с' удари руком по кољену:
"Јао мене до Бога милога!
"Сад да су ми два сестрића моја,
"Два сестрића, два Воиновића,
"Сад би они на мејдан изишли."
Истом царе у бесједи бјеше,
Милош иде, а кулаша води
До пред шатор Српског цар-Стјепана:
"Јел' слободно, царе господине,
"Да ја идем на мејдан у поље?"
Вели њему Српски цар Стјепане:
"Јест слободно, млађано Бугарче!
"Ако згубиш млада заточника;
"Честита ћу тебе учинити."
Узја Милош помамна кулаша,
Па окрену од б'јела шатора
Заметнувши копље наопако.
Говори му Српски цар Стјепане:

"Не нос', синко, копље наопако,
"Већ окрени копље у напредак;
"Јер ће ти се смијати Латини."
Вели њему Милош Воиновић:
"Чувај, царе, ти господства твога;
"Ако мене до невоље буде,
"Ја ћу ласно копље окренути;
"Ако ли ми не буде невоље,
"Донети га могу и овако."
Па отиде низ поље Леђанско;
Гледале га Латинке ђевојке,
Гледале га, пак су говориле:
"Боже мили! чуда великога!
"Каква је то царева замјена!
"Та на њему ни хаљина нема.
"Весели се, краљев заточниче!
"Немаш на што сабље извадити,
"Нит' је имаш о што крвавити."
У то доба дође до шатора,
Ђе заточник сједи под шатором,
За копље је свезао дората.
Вели њему Милош Воиновић:
"Устан' море, бијело Латинче!
"Да јуначки мејдан дијелимо."
Ал' говори бијело Латинче:
"Ид' одатле, црни Бугарине!
"Немам о што сабље поганити,
"Кад на тебе ни хаљина нема."
Ражљути се Милош Воиновић:
"Устан' море, бијело Латинче!
"На тебе су побоље хаљине,
"С тебе ћу их на себе обући."
Тад' Латинче на ноге поскочи,
Пак посједе помамна дората,
Одмах оде пољем разиграват,
Милош њему стаде на биљези.
Баци копље бијело Латинче
На Милоша у прси јуначке;
Милош држи златна шестоперца,
На њега је копље дочекао,
Пребио га на три половине.
Вели њему бијело Латинче;
"Чекај мало, црни Бугарине!
"Лоше су ми копље подметнули,
"Док отидем, да копље пром'јеним."
Пак побјеже преко поља равна.
Ал' повика Милош Воиновић:

"Стани мало, бијело Латинче!
"Мило би ти било побјегнути."
Пак поћера по пољу Латинче,
Доћера га до Леђанских врата,
Ал' Леђанска врата затворена;
Пусти копље Милош Воиновић,
Те прикова бијело Латинче,
Прикова га за Леђанска врата,
Пак му русу одсијече главу,
Кулашу је баци у зобницу;
Па увати његова дрога,
Одведе га цару честитоме:
"Ето, царе заточника главе."
Цар му даде благо небројено:
"Иди, синко, те се напиј вина;
"Честита ћу тебе учинити."
Тек што Милош сједе пити вино,
Ал' повика са града Латинче:
"Ето, царе, под Леђаном градом
"На ливади три коња витеза,
"Под седлима и под ратовима,
"И на њима три пламена мача,
"Врхови им небу окренути;
"Да прескочиш три коња витеза:
"Ако ли их прескочити не ћеш,
"Не ћеш изић', ни извест' ђевојке."
Опет викну телал по сватов'ма:
"Није л' мајка родила јунака;
"И у свате цару опремила,
"Да прескочи три коња витеза
"И на њима три пламена мача?"
Тај се јунак наћи не могаше:
Ал' то ти млада Бугарина;
Пред шатора Српског цар-Стјепана:
"Јел' слободно, царе господине!
"Да прескочим три коња витеза?" -
"Јест слободно, моје драго д'јете!
"Него скини Бугар-кабаницу,
"Бог убио онога терзију,
"Који ти је толику срезао!"
Говори му Милош Воиновић:
"Сједи царе, пак пиј рујно вино,
"Не брини се мојом кабаницом;
"Ако буде срце у јунаку,
"Кабаница не ће ништа смести:
"Којој овци своје руно смета,
"Онђе нема ни овце ни руна."
Па он оде у поље Леђанско;
Кад дође до добријех коња,
Он проводи својега кулаша,

па кулашу своје проговара:
"Чекај мене у седло, кулашу."
А он прође с оне друге стране,-
Заигра се преко поља равна.
И прескочи три коња витеза
И на њима ри пламена мача,
Устави се на својем кулашу;
Па он узе три коња витеза,
Одведе их Српском цар-Стјепану.
Мало време за тим постајало,
Ал' повика са града Латинче:
"Хајде сада царе Србљанине!
"Под највишу кулу у Леђану,
"На кули је копље ударено,
"На копљу је од злата јабука;
"Ти стријељај кроз прстен јабуку."
Милош више не шће ни чекати,
Већ он пита цара честитога:
"Јел' слободно, царе господине!
"Да стријељам кроз прстен јабуку?" -
"Јест слободно, мој рођени синко!"
Оде Милош под бијелу кулу,
Запе стр'јелу за златну тетиву,
Устријели кроз прстен јабуку,
Пак је узео у бијеле руке,
Однесе је цару честитоме.
Лијепо га царе обдарио.
Мало време за тим постајало,
Ал' повика са града Латинче:
"Ето, царе, под бијелом кулом
"Изишла су два краљева сина,
"Извели су три л'јепе ђевојке,
"Три ђевојке, све три једнолике,
"И на њима рухо једнолико:
"Иди познај, која је Роксанда:
"Ако ли се које друге машиш,
"Не ћеш изић' ни изнијет' главе,
"А камо ли извести ђевојке!"
Кад је царе р'јечи разумијо,
Он дозива Тодора везира:
"Иди, слуго, те познај ђевојку."
Тодор му се право кунујаше:
"Нијесам је, царе, ни виђео,
"Јер су ми је по мраку извели,
"Када сам је ја прстеновао."
Цар с' удари руком по кољену:
"Јао мене до Бога милога!
"Надмудрismo и надјуначисмо,
"Пак нам оста цура на срамоту!"

Кад то зачу Милош Воиновић,
Он отиде цару честитоме:
"Јел' слободно, царе господине!
"Да ја познам Роксанду ђевојку?"
"Јест, слободно, моје драго д'јете!
"Ал' је јадно у те поуздање;
"Како ћеш ти познати ђевојку,
"Кад је нигда ни виђео ниси?"
Ал' говори Милош Воиновић:
"Не брини се, царе господине!
"Кад ја бијах у Шари планини
"Код оваца дванаест хиљада,
"За ноћ буде по триста јањаца,
"Ја сам свако по овци познав'о;
"Роксанду ћу по браћи познати."
Вели њему Српски цар Стјепане:
"Иди, иди, моје драго д'јете!
"Ако Бог да, те познаш Роксанду,
"Даћу тебе земљу Скендерију,
"У државу за живота твога."
Оде Милош низ поље широко,
Када дође, ђе стоје ђевојке,
Збаци с главе Бугарску шубару,
Скиде с леђа Бугар-кабаницу;
(Засија се скерлет и кадифа,
Засјаше се токе на прсима
И злаћене ковче на ногама:
Сину Милош у пољу зелену,
Као јарко иза горе сунце),
Пак је простре по зеленој трави,
Просу по њој бурме и прстење,
Ситан бисер и драго камење;
Тад' извади мача зеленога,
Па говори трима ђевојкама:
"Која је ту Роксанда ђевојка,
"Нек савије скуте и рукаве,
"Нека купи бурме и прстење,
"Ситан бисер и драго камење;
"Ако ли се која друга маши,
"Вјера моја тако ми помогла!
"Осјећ' ћу јој руке до лаката."
Кад то чуше три л'јепе ђевојке,
Обје крајње средњу погледаше,
А Роксанда у зелену траву;
Сави скуте и свил'не рукаве,
Пак покупи бурме и прстење,
Ситан бисер и драго камење;
А ђевојке двије побјегоше,
Али Милош утећ' им не даде,
Веће обје увати за руке,

Све три води пред цара Стјепана,
Цару даде Роксанду ђевојку,
И даде му једну уз Роксанду,
А трећу је себе уставио.
Цар Милоша међу очи љуби,
Ал' још не зна, тко је и откуд је.
Повикаше кићени чауши:
"Спремајте се, кићени сватови!
"Вријеме је двору путовати."
Спремише се кита и сватови,
Поведоше Роксанду ђевојку.
Кад су били мало иза града,
Ал' говори Милош Воиновић:
"Господине, српски цар-Стјепане!;
"Овђе има у Леђану раду,
"Има један Балачко војвода,
"Ја га знадем, и он ме познаје;
"Краљ га рани седам годин' дана,
"Да рашћера кићене сватове;
"И да отме Роксанду ђевојку;
"Сад ће њега за нама послати.
"На Балачку јесу до три главе:
"Из једне му модар пламен бије,
"А из друге ладан вјетар дува;
"Кад два вјетра из глава изиђу,
"Балачка је ласно погубити;
"Већ ви ид'те, водите ђевојку,
"Ја ћу овђе чекати Балачка,
"Не би ли га како уставио."
Отидоше кићени сватови,
Одведоше лијепу ђевојку,
Оста Милош у гори зеленој
И са њиме три стотине друга.
Кад одоше свати из Леђана,;
Краљ дозива Балачка војводу;
"О Балачко, моја вјерна слуго!
"Можеш ли се у се поуздати,
"Да рашћераш царева сватове
"И да отмеш Роксанду ђевојку?"
Пита њега Балачко војвода:
"Господине, од Леђана краљу!
"Какав бјеше јунак у сватов'ма,
"Што највеће отвори јунаштво?"
Вели њему Леђанска краљица:
"Слуго наша, Балачко војвода!
"Ту не има ни једног јунака,
"Осим једног црна Бугарина,

"И то младо још голобрадасто."
Ал' говори Балачко војвода:
"Није оно црни Бугарине,
"Већ је оно Милош Воиновић,
"Ни цар Стјепан њега не познаје,
"Ал' ја њега одавна познајем."
Вели њему Леђанска краљица:
"Иди слуго, Балачко војвода!
"Те ми отми цуру од Србаља,
"А ја ћу је тебе поклонити."
Тад' Балачко спреми бедевину,
Па отрча друмом за сватови;
Са шест стотин' Латинских катана.
Кад су били у гори зеленој,
Кулаш стоји на друму широку,
А за њиме Милош Воиновић;
Викну њега Балачко војвода:
"О Милошу! зар се мене надаш?"
Па он пусти један пламен модар,
Опали му црну међедину:
А кад виђе, да му не науди,
Онда пусти вјетра студеного,
Три пута се кулаш праметнуо,
Ал' Милошу ништа не досади;
Викну Милош из грла бијела:
"Ето тебе, од шта се не надаш."
Па он пусти златна шестоперца;
Колико га лако ударио,
Из бојна га седла избацио,
Пак потеже копље убојито,
Прибоде га у зелену траву,
Пак му све три одсијече главе,
Кулашу их баци у зобницу.
Тад' учини јуриш у катане
Са својијех три стотине друга:
Одсекоше три стотине глава,
Па одоше друмом за сватови.
Кад стигоше цара и сватове,
Пред њег' баци Балачкову главу,
Цар му даде хиљаду дуката.
Па одоше бијелу Призрену:
Кад су били кроз поље Косово;
Милош хоће граду Вучитрну,
Па говори Српском цар-Стјепану:
"С Богом остај, мој мили ујаче!
"Мој ујаче, Српски цар-Стјепане!"
Тада се је царе осјеито,
Да је оно Милош Воиновић,
Па говори својему нећаку:
"Та ти ли си, дијете Милошу!

"Та ти ли си, мој мили нећаче! "Благо мајци, која те родила, "И ујаку, који те имаде! "За што ми се од прије не кажеш? "Него сам се путем намучио "И конаком, и глади и жеђу." Тешко свуда своме без својега!	
---	--

Објашњења:

Леђан је непознат град. Једни нагађају да је то Љеш, а по другима је град у пољској. "Првобитно Леђан" – каже водник – "значи пољачки град, а Леђанин Пољак, што је изведено од мађарске ријечи Ленгуел.

Мијаило (Михаило) је стајаће име за странца краља.

Роксанда је стајаће име жене висока рода. Неки мисле да је ово име ушло у наше народне песме из средњовековних приповедака о Александру Великом, чија се жена звала Роксанда. Из историје је познато да се Душан оженио Јеленом, сестром бугарског цара Јована Александра.

Тодор везир је Душанов доглавник за кога не зна историја; певач га назива везиром зато што су тај назив носили доглавници турског цара.

Војиновићи Вукашин и Петрашин су личности за које не зна историја. Историја зна за Војиновог сина Војислава, који је био рођак цара Уроша.

Вила се често помиње у народним песмама. Вук каже да – по народном веровању – "виле живе по великим планинама и по камењацима око вода. Вила је свака млада, лепа, у белу танку хаљину обучена и дугачке косе. Виле ником неће зла учинити докле их неко не увреди.

Милош Војиновић био је "ставилац" код цара Душана.

Ти се кажи земље Каравлашке, тј. кажи да си из Каравлашке.

Радул-бег је један од десет влашких војвода који су имали име Радул.

Јест слободно ал' није прилике, тј. али нема много изгледа да ћеш ти убити заточеника.

Пребио га на три по, овине тј. на три дела.

И на њима три пламена мача, тј. мачеви светли као пламен, и који пале кад секу, или који су у облику пламена.

Честита ћу тебе учинити, тј. учинићу да будеш срећан и уважен.

Балачко је личност непозната историји (по једном мишљењу, под тим именом се крије потурица Балабан).